

opusdei.org

Zvonenie zvonov: 14. február 1930: ženská časť Opus Dei

Dielo vzniká znova a znova s každou ženou a každým mužom, ktorí sú povolani, aby ho naplňali životom: prebýva vo „večnom dni Vzkrieseného Krista“.

14.02.2026

Ježiš bol veľmi dobre oboznámený s poľnohospodárstvom. Odtiaľ pochádza mnoho jeho príkladov a podobenstiev. Poznal, ako sa pestuje

vinič a pšenica, vedel, ako vyzerá semeno a rastlina moruše, hovoril o starostlivosti o figovníky... Jedným z najväčších komplimentov, ktoré vyšli z jeho úst, bola práve krása ľalií, lebo „ani Šalamún vo svojej sláve sa tak neobliekal“ (Lk 12, 17). Viackrát sa zmienil o spôsobe, akým sa rastliny zakoreňujú v zemi (porov. Lk 8, 13). Obraz koreňa má veľký význam, lebo ide o tú časť rastliny, ktorá je skrytá, pomocou ktorej sa rastlina upevňuje v dobrej pôde a živí sa. Je neviditeľná, a predsa je podmienkou existencie a plodnosti.

Koreň všetkého dobrého

Svätý Josemaría rád používal aj obraz koreňa, a to najmä v súvislosti s dôležitosťou svätej Omše v kresťanskom živote. Je logické tak uvažovať, ak vezmeme do úvahy, že pri každom slávení sa stáva prítomnou jediná obeta Ježiša na kríži, ten moment, keď bolo porazené

zlo a definitívne sa nám otvorili brány neba. Z tohto činu lásky k nám pramenia sviatosti, Cirkev, kresťanský život všetkých ľudí všetkých čias. Vzhľadom na jej úzke spojenie s tajomstvom kríža by sme mohli povedať, že svätá Omša tajomným spôsobom živí všetky dobré veci, ktoré sa dejú vo svete[1]. Preto sa svätý Josemaría snažil sláviť ju so všetkou vierou, so všetkou zbožnosťou, so všetkou láskou, ktorej bol schopný.

V piatok 14. februára 1930, v jednej zo štvrtí, ktoré boli novovytvorené v Madride, sa mladý Josemaría skoro ráno vybral na slávenie Omše do malej kaplnky v dome na ulici Alcalá Galiano, asi dvesto metrov od námestia Plaza de Colón. Tam žila staručka matka Luz Casanovej, zakladateľky Apoštolských dám, ktorým mladý kňaz poskytoval duchovnú starostlivosť. Krátko po prijatí Pána sa v ňom zrodilo niečo

nové. Niekedy sa stáva, že počas Omše sa v nás objaví túžba viac sa stotožniť s Ježišom, túžba po svätosti, nejaké svetlo ohľadom Božieho tajomstva... Ale tentoraz to bolo niečo oveľa väčšie ako zvyčajne: Josemaría pochopil, že odteraz mnoho žien dostane Božie volanie, aby sa pripojili k poslaniu Opus Dei, ktoré dostal pred niečo viac ako rokom, a aby uprostred sveta zviditeľňovali svätosť, ktorá pochádza od Pána[2].

Keď sa oslavovalo päťdesiate výročie toho dňa, prvý nástupca svätého Josemaríu poukázal na to, že „zo svätej Omše, vždy prítomnej obety Ježiša Krista, vyskakuje do sveta táto iskra Božej lásky, ktorá zapáli oheň lásky v toľkých srdciach“[3].

Vždy nový dar

Pre svätého Josemaríu boli oba dátumy – 14. február 1930 a 2. október 1928 – súčasťou toho istého

zakladateľského svetla, boli to dve noty toho istého akordu. Čoskoro to dokonca zaznamenal vo svojich Osobných zápiskoch: „Dostal som svetlo o *celom* Diele“[4]. O niečo neskôr, uprostred španielskej občianskej vojny, napísal list ľuďom z Diela, ktorí boli roztrúsení na rôznych miestach, v ktorom ich prosil, aby sa každý deň modlili k Bohu za Otca, ako s postupom času začali volať toho, kto stál na čele tejto rodiny. Potom im poradil, aby začali túto modlitbu od 14. februára – dňa vďakyvzdania, podobne ako 2. októbra[5].

Konkrétne črty poslania, ktoré svätý Josemaría dostal od Boha, sa postupom času vyjasňovali, ako keď človek postupne objavuje smery, ktorými sa uberá melódia. Dalo by sa však povedať, že jadrom tohto poslania je „šíriť medzi ľuďmi Božie volanie k posväcovaniu, podporovať dielo – ktoré neskôr nazve Opus Dei –

ktorého cieľom je práve šíriť hľadanie svätosti a vykonávanie apoštolátu uprostred sveta“[6]. Kľúčovým rysom je aj skutočnosť, že toto poslanie sa realizuje z vnútra samotnej spoločnosti, v živote bežných kresťanov a kresťaniek, ktorí autenticky žijú vo svojej vlasti. A to všetko z pevného presvedčenia, že sú Božími deťmi, ktoré žijú v konkrétnom svete a v konkrétnom čase na to, aby boli šťastné. To je svetlo, ktoré svätý Josemaría dostal. A 14. februára 1930 bolo jasné, že Boh chcel, aby mnoho žien rozžiarilo svoj život a svoje okolie týmto istým svetlom.

Duch Opus Dei je predovšetkým vždy nový dar, ktorý Boh neustále dáva svetu; nejde o projekt vypracovaný ľudskými myslami na riešenie problémov minulosti alebo konkrétneho miesta[7]. Dielo sa znova a znova rodí s každou osobou povolanou, aby ho uviedla do života:

žije vo „večnom dni Vzkrieseného Krista“[8]. Aby sme mohli kráčať do budúcnosti s rovnakou Božou odvahou, budeme nepretržite počúvať melódiu z 2. októbra 1928 a 14. februára 1930. Tak budeme môcť v každom veku znovu objaviť tú „lavínu“[9], ktorú Duch Svätý pripravil pre nás a pre ľudí okolo nás.

Zväzok silnejší ako smrť samotná

Dôležitou súčasťou úlohy, ktorú Boh zveril svätému Josemaríovi – a ktorú neskôr prostredníctvom neho zveril mnohým ľuďom – je aj osobitný spôsob vzťahov s ľuďmi, ktorí sa snažia žiť v tomto duchu. A týmto osobitným spôsobom je konkrétne život v rodine. V rámci tohto Božieho plánu má prítomnosť žien v Diele osobitný význam. Ako napísal Mons. Fernando Ocáriz, táto prítomnosť je „nevyhnutnou podmienkou, aby v Opus Dei skutočne existoval rodinný

duch“[10]. Dielo je v skutočnosti predovšetkým veľkou rodinou s mužmi a ženami všetkých vekových kategórií, kde každý a každá prispievajú svojím spôsobom bytia, svojimi vlastnými talentmi a záujmami. Táto črta vedie k tomu, že každý človek je individuálne stredobodom pozornosti a modlitieb všetkých, najmä keď to z nejakého dôvodu zvlášť potrebuje. Kniha žalmov hovorí: „Pozrite, aké dobré a radostné je žiť v jednote s bratmi. (...) Lebo tam Pán posielal požehnanie, život navždy“ (Ž 133, 1-3).

Charakteristickou črtou rodiny je vytváranie vhodného, plodného priestoru, v ktorom každý člen môže nájsť miesto, kde môže zakoreniť, byť plne prijatý a šťastný.

Zároveň svätý Josemaría považoval za vhodné, aby apoštolské činnosti Opus Dei – to znamená oblasti formácie a riadenia spolu s miestami, kde sa tieto činnosti vykonávajú –

boli vykonávané oddelene pre mužov a ženy. To samozrejme nie je v rozpore s hlbokou jednotou, ktorá poháňa srdcia všetkých. V dobe, keď poznáme stále nové spôsoby, ako byť s ostatnými spojení prostredníctvom technológie alebo dopravy, môžeme byť vďační za najsilnejšie spojenie a komunikáciu zo všetkých: duchovnú, ktorá sa uskutočňuje prostredníctvom spoločenstva svätých. Nikdy nebude existovať vedecký pokrok, ktorý by sa jej mohol vyrovnáť, pretože ju realizuje sám Boh.

Blahoslavená Guadalupe Ortiz de Landázuri, ako všetci ľudia, ktorí žili s Bohom, zažila tento druh jednoty mnohými spôsobmi. V stredu 4. júna 1958 don Álvaro po prvýkrát uložil Ježiša do svätostánku v centre Diela v Madride, kde ona žila. Guadalupe opísala niektoré podrobnosti tejto udalosti v liste svätému Josemaríovi, ktorý sa nachádzal v Taliansku, viac

ako tisíc kilometrov ďaleko: „[Don Álvaro] nám rozprával o Ríme a zdalo sa nám, ako by sme boli tam s Otcom, tak ako v skutočnosti vždy sme a chceme byť stále viac, hoci teraz sme ďaleko“[\[11\]](#). Tí, ktorí zažili autentickú lásku, odraz Božej lásky, vedia, že hranice fyzického priestoru sú veľmi relatívne.

V dialógu našej doby

Po skončení Druhého vatikánskeho koncilu v polovici šesťdesiatych rokov Cirkev adresovala všetkým ženám tieto slová: „Nastal čas, keď sa povolanie ženy naplno realizuje (...). Preto v tejto chvíli, keď ľudstvo prechádza takou hlbokou zmenou, ženy naplnené duchom evanjelia môžu veľmi pomôcť“[\[12\]](#). Od tých čias až po súčasnosť uplynulo viac ako pol storočia, počas ktorého sa niekedy veľmi rýchlo menilo vnímanie ženy – a spolu s ňou aj muža – v spoločnosti. Ide o proces,

ktorý stále prebieha a v ktorom sú ženy Opus Dei povolané „vstúpiť do dialógu so všetkým svojím duchovným a ľudským bohatstvom s ľuďmi našej doby“[13]. To je práve božské poslanie, ktoré bolo zverené svätému Josemaríovi v roku 1928: dať zmenám v spoločnosti zvnútra tvár Krista a byť hlavnými protagonistkami dejín.

„Moje dcéry,” povedal svätý Josemaría 14. februára, „chcel by som, aby ste si dnes uvedomili, koľko vecí očakáva Pán, Cirkev, celé ľudstvo od ženskej časti Opus Dei; a aby ste, keď spoznáte veľkosť svojho povolania, milovali ho každý deň viac“[14]. Povolanie žien v Opus Dei je apoštolské povolanie, svetlo, ktoré Pán rozsvietil, nie aby ho „skryl“, ale aby uprostred únavy a nepochopenia, ktoré určite nebudú chýbať, mohlo byť „postavené na svietnik“ (Lk 11, 33), aby všetci mohli pocítiť jeho jas a teplo.

„Svätosť žien do veľkej miery ovplyvňuje svätosť ľudí, ktorí ich obklopujú“[\[15\]](#), nedávno zdôraznil prelát Opus Dei. Preto je každý 14. február dňom vďačnej modlitby k Bohu a sviatkom: pretože v nadväznosti na 2. október sa v tento deň otvorila cesta skutočnej kresťanskej radosti pre mnohé ženy a v dôsledku toho pre všetkých. Tak to zachytáva denník centra, v ktorom žilo mnoho žien Opus Dei v Ríme, blízko svätého Josemaríu, pri príležitosti výročia tohto dátumu: „Dnes je pre nás veľký, šťastný deň plný radosti. Je to deň, keď by mali znieť všetky zvony Ríma, deň, keď by sme mali celý deň ďakovať Bohu. A je to aj deň na oslavu, pretože je to ako keby boli sviatkom a narodeninami všetkých“[\[16\]](#).

[1] Porov. *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, body 1324 a 1330.

[2] V roku 1948 doslova napísal: „Nemôžem povedať, že som to videl, ale *intelektuálne*, podrobne (neskôr som pridal ďalšie veci, keď som rozvíjal *intelektuálnu víziu*), som pochopil, čo malo byť ženskou sekciou Opus Dei“. Citované v Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, zväzok I, Rialp, Madrid, 1997, s. 323.

[3] Blahoslavený Álvaro del Portillo, *List 9-I-1980*.

[4] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*, bod 306. Citované v Andrés Vázquez de Prada, *Zakladateľ Opus Dei* zväzok I, s. 293. Kurzíva nie je v origináli.

[5] Svätý Josemaría, *List svojim deťom*, 9-I-1938. Citované v Andrés Vázquez de Prada, *Zakladateľ Opus Dei*, zväzok II, s. 241.

[6] José Luis Illanes, „Dos de octubre de 1928: Alcance y significado de una fecha“ (2. október 1928: Dosah a význam dátumu), v *Scripta Theologica*, roč. 13/2-3 (1981), s. 86.

[7] Porov. Svätý Josemaría, *Inštrukcia o nadprirodzenom duchu Božieho Diela*, bod 15.

[8] František, *Gaudete et exsultate*, 19-III-2018, bod 173.

[9] Svätý Josemaría, *List 25-V-1962*, bod 41. Citované v Andrés Vázquez de Prada, *Zakladateľ Opus Dei*, zväzok I, s. 303.

[10] Fernando Ocáriz, *La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia*, v knihe *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid, 1993, s. 190.

[11] *List svätému Josemaríovi*, 4-VI-1958, v knihe *Letras a un santo*, Informačná kancelária Opus Dei, 2018.

[12] Svätý Pavol VI., *Posolstvo ženám pri slávnostnom ukončení Druhého vatikánskeho koncilu*, 8-XII-1965.

[13] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 5-II-2020.

[14] Svätý Josemaría, *Homília*, 14-II-1956. Citované v Francisca R. Quiroga, *14. február 1930: prenos udalosti a posolstva*, v *Studia et Documenta*, zväzok 1 (2007), s. 181.

[15] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 5-II-2020.

[16] *Denník Villa Sacchetti*, 14-II-1950. Citované v Francisca R. Quiroga, *14. február 1930: prenos udalosti a posolstva*, s. 179.

Andrés Cárdenas

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/zvonenie-zvonov-14-
februar-1930-zenska-cast-opus-dei/](https://opusdei.org/sk-sk/article/zvonenie-zvonov-14-februar-1930-zenska-cast-opus-dei/)
(23.03.2026)